

[Aksel Larson.]
 punktstrejke ved, at de har sørget for, at næsten alle andre skibe end lige akkurat cementcentralens 3 både og så Det Forenedes både sejler. Derved er Det forenede Dampskibs-Selskab blevet særlig hårdt ramt. Det forenede Dampskibs-Selskab kunne blive mindre hårdt ramt, hvad rederiforeningen selv erkender, hvis man tillod eksportbådene at sejle, ja, jeg vover den påstand, at det ville blive en fin forretning for Det Forenede at sejle med de 7 eksportbåde, men det må de ikke, de skal rammes, hvorpå man hyklerisk kommer og siger, det er synd for Det forenede Dampskibs-Selskab. Det, man er bange for, er de internationale solidaritetsaktioner, som kan standse andre rederiers skibe, der ikke anløber Danmark, og altså frygt for, hvad der kan ske under strejken, hvor rederiforeningen åbenbart vurderer det sådan, at de strejkendes organisationer på blot lidt længere sigt står stærkere. Det bevirker, at rederiforeningen fastholder sit forbud mod eksportbådernes sejlads, og regeringen benytter dette som påskud til at sige: så må vi virkelig stoppe dette her. Det er rederiforeningens ærinde, man går.

Statsministeren erkender, at arbejdsministeren ikke var velorienteret, da han forelagde lovforslaget, og da han mødte i udvalget, og statsministeren behøver ikke at henvise til søloven, når statsministeren selv erkender, at her mangler der virkelig forhandlingsregler, der fastsætter parternes, herunder styrmandsforeningens og telegrafistforeningens, kompetence. Selv om så statsministeren siger: nu har vi jo klaret det, så må det være tilladt at gøre opmærksom på, at det er trist, når en fagminister er så dårligt orienteret om et lovgivningsanliggende, som han repræsenterer her i tinget.

Jeg er i øvrigt ikke sikker på, at det er klaret, og det har jeg sagt før. Hvis statsministerens udvalg, hvad jeg håber, kommer med et brugbart forslag, kan rederiforeningen sige nej. Men se, forholdet er det, at der i lovforslaget står i § 3: „Uoverensstemmelserne mellem parterne afgøres af et nævn.“ Disse uoverensstemmelser drejer sig om løn- og arbejdsvilkår, overtidsbetaling osv., men de drejer sig også om forhandlingsregler eller hovedaftale, og det drejer sig i høj grad om forhandlinger eller hovedaftale.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at hvad rederiforeningen ankedé over, da den mødte frem i udvalget, det var dette: vi vil ikke finde os i, at lovforslagets § 3 er sådan affattet, vi forlanger indføjet: uoverensstemmelserne om løn- og arbejdsvilkår afgøres af et nævn, vi vil ikke have spørgsmålet om forhandlingsregler eller hovedaftale afgjort af nævnet, og det var lige ved, at de tre regeringspartier var gået ind på det.

Men så er der det ved det, at nu foreligger der jo erklæring om, at nævnet kan selv afgøre, i hvor høj grad det efter derom af en af parterne nedlagt påstand vil beskæftige sig med et spørgsmål, og dermed er det sagt, at nævnet kan beskæftige sig med forhandlingsregler eller hovedaftale, men jeg er bare bange for, at de tænder, man her har givet nævnet, er trukket ud ved, at man så siger: men statsministeren vil nedsætte et udvalg til at ordne den historie. Man modtog ikke vort tilbud om, at man kunne ændre paragraffen, men til denne side af sagen fik nævnet tre måneder ekstra, og så var man derhenne, hvor nævnet i hvert fald kunne dekretere, at der skal være forhandlingsregler. Nu får vi et udvalg, som kan udarbejde udkastet, og så kan rederne sige nej.

Det er muligt, at statsministeren synes, at det opråb, som vi har udsendt fra socialistisk folkeparti, er ubehageligt, eller at det virker ubehageligt på ham. Jeg vil tro, at det, der virker ubehageligt på statsministeren, er reaktionen blandt arbejderne her i landet på det, man her foretager, og det er muligt, at det ikke bliver noget helt behageligt syn, det, man får at se ud ad vinduerne her på fredag. Men jeg finder, det er fuldkommen rigtigt, hvad der står i opråbet, at dette er en sag mellem arbejderne og lønmodtagerne på den ene side og kapitalmagten og dens håndlangere på den anden side. Eftersom regeringen og regeringspartierne her tager parti for rederiforeningen og rederkapitalen imod de ansatte, så kan det kun opfattes sådan, og eftersom regeringen og også statsministeren er kommet med en argumentation for strejkeforbudsloven, der kan anvendes imod praktisk talt en hvilken som helst strejke, så er dette et attentat på strejkeretten, og hvordan man end vurderer den — og jeg mener ikke, der skal strejkes i tide og utide, slet ikke — så er strejkeretten